

Случка въ гората.

Приказка.

Отдавна пладне е минало. Гората мълчи и лѣниво дрѣме подъ душната умора. Наоколо е всичко тихо.

Въ тия сънливи часове, изъ храститѣ иззадъ дърветата, отъ разни пжтечки единъ слѣдъ другъ изкочиха, като че ли изъ земята седемъ сиви зайци и се спрѣха на горската полянка до една млада липа. Отведнѣжъ, като по команда, тѣ клекнаха на трѣвата, съ ушенца прѣдаты, съ оченца насамъ-натамъ гледаты и слава богу сѣ свои виждаты: бащи, дѣди, братя — кавга нѣма да има.

Скокъ-скокъ, хопъ-хопъ наобиколили липата. Гледаты тамъ зайца съ зайченце.

— Отъ кждѣ си, стринке?

— Отъ кждѣ сж всички зайци — отъ тамъ съмъ и азъ: я отъ храстъ, я отъ хралупа, я отъ нѣкой долъ дълбокъ...

— Да се понахранишъ ли търгна?

— Е, да се понахрана. Азъ бихъ потърпѣла, но зайчето ми е мѣничко, гладъ неможе да понася, ами плаче...

— Не приказвай, стрино... Лошъ е заешкия животъ. Гора — око я необгърща, а пѣкъ цѣлъ день неможешъ нищичко да хапнешъ. Току що седнешъ нѣкждѣ, а вълкътъ-крѣвникътъ ще извие такава пѣсень надъ ухото ти, че търпки те побиваты. И ти хайдѣ бѣгай пакъ...

— Така е, така, милички зайченца, клати жално глава зайцата и милва зайчето си. А то се сврѣло при нея мълчи и трепере.

Така зайцитѣ съ страхъ си приказваха и се оплакваха, трепереяа, озъртаха се и най-послѣ почнаха да бѣлатъ вкусната липова корица. Гризаты